

Arrest

nr. 81 402 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2011 legde verzoekster samen met haar Belgische vriend een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 8 augustus 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner.

1.3. Op 6 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 8 februari 2012.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(...) Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Telefoonrekeningen (dd. 04.10, 10.10, 11.10, 02.11, 03.11 en 04.11), chatlogs (dd. 30.01.2011, 15.02.2011, 28.02.2011 en 27.03.2011), gedateerde foto's (uit 2010 en 2011) en smslog (dd. 20.01.2011): Deze documenten zijn te recent om te bewijzen dat betrokkene en haar partner elkaar al ten minste twee jaar voor de aanvraag kenden of dat ze voor de aanvraag al ten minste één jaar onafgebroken hebben samengewoond.

-Niet-gedateerde foto's: Aangezien deze foto's niet van een datum voorzien zijn, kan niet worden nagegaan wanneer ze genomen zijn. Bijgevolg kunnen ze niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame aard van de relatie.

-Verklaring van betrokkenen: Aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, wordt ze niet aanvaard als bewijs voor de duurzame aard van de relatie.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op, *“Schending van artikel 8 EVRM; Schending van artikel 40bis,42 van de Wet van 15.12.1980 [...]; Schending van artikel 52 van het Koninklijk Besluit dd. 8.10.1981 [...]; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel; Schending van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;”*

Verzoekster betoogt als volgt, na het citeren van de bestreden beslissing en het aanhalen van de relevante wetsbepaling:

“(...) Verzoekster kent de Heer [P.] sinds december 2009. De aanvraag van verzoekster om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een burger van de Unie dateert van 8.08.2011 (bijlage 19ter, stuk 2), zodat ze elkaar wel al langer dan twee jaar kennen in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vermeldt. Dit blijkt uit het paspoort van de Heer [P.] (stuk 4) evenals uit hun gemeenschappelijke en concorderende verklaringen. Wat de voorwaarden betreft dat zij elkaar drie maal ontmoet moeten hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen moeten betreffen, hebben verzoekster en de Heer [P.] elkaar in december 2009 gezien voor een periode van twee weken, in december 2010 voor een periode van zes weken en een derde keer in januari 2011 eveneens voor een periode van zes weken.

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt vermeld, hebben verzoekster en de Heer [P.] elkaar dus wel drie keer ontmoet twee jaar voorafgaand aan de vraag en deze ontmoetingen hebben veel meer dan 45 dagen geduurd.

Verzoekster heeft verschillende bewijselementen neergelegd die dit bevestigen met name:

Telefoonrekeningen (dd. 04.10,10.10,02.11,03.11en 04.11), chatlogs (dd. 30.01.2011, 15.02.2011, 28.02.2011 en 27.03.2011) gedateerde foto's (uit 2010 en 2011) en smslog (dd.20.01.2011).

Bovendien heeft verzoekster gedateerde foto's uit 2009 neergelegd, uit de stempel in het paspoort van de Heer [P.] blijkt eveneens dat ze elkaar toen hebben leren kennen en dit blijkt tenslotte ook uit de gemeenschappelijke verklaringen van verzoekster en haar partner.

De partner van verzoekster heeft telefoonrekeningen vanaf juli 2010 neergelegd. Hij had weliswaar telefoonrekeningen vanaf januari 2010 kunnen neerleggen, doch er werd hem nooit op gewezen dat het bewijs moest worden geleverd dat hij en verzoekster elkaar reeds twee jaar kennen en gedurende deze twee jaren elkaar 3 maal hebben ontmoet gedurende een periode van 45 dagen...

De bestreden beslissing is op dit vlak in strijd met de materiële motiveringsplicht en manifest fout aangezien uit het paspoort van de Heer [P.] duidelijk blijkt dat hij naar Thailand is gereisd in december 2009, december 2010 en januari 2011.

De bestreden beslissing maakt echter geen melding van de neergelegde paspoorten terwijl uit deze documenten duidelijk blijkt dat de partner van verzoekster drie maal naar Thailand is gereisd om er verzoekster te zien. Bovendien hebben verzoekster en haar partner duidelijk verklaard dat ze elkaar in december 2009, december 2010 en januari 2011 hebben ontmoet met vermelding van de duur van hun ontmoetingen. Volgens de tegenpartij kunnen de verklaring van betrokkene niet op hun feitelijke en waarachtig worden getoetst, waardoor ze niet aanvaard worden als bewijs van de duurzame aard van de relatie.

Deze redenering is echter manifest fout. Indien verklaringen niet op hun waarachtigheid en feitelijke kunnen worden getoetst, stelt zich de vraag waarom verzoekster en haar partner in de eerste plaats werden gehoord.

Er is geen enkele reden waarom de tegenpartij geen rekening zou moeten houden met hun verklaringen.

Voorts werd een telefoonrekening dd. 02.07.2010 neergelegd waaruit blijkt dat verzoekster en haar partner op 13 juni 2010 een gesprek hebben gehad.

Er wordt echter in de bestreden beslissing geen melding gemaakt van deze factuur die echter het bewijs levert dat verzoekster en haar partner zeker sinds deze datum contact hadden met elkaar (stuk 3).

Op dit punt is er dus sprake van schending van de materiële motiveringsplicht.

Bovendien wenst verzoekster te herhalen dat ze niet alle telefoonrekeningen heeft neergelegd aangezien ze niet wist dat ze dergelijke exacte bewijzen moesten neerleggen.

Had ze dit wel geweten, dan had ze de telefoonrekeningen vanaf december 2009 neergelegd.

Voorts is de bestreden beslissing in strijd met het redelijkheidsbeginsel, volgens hetwelk het bestuur bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid de grenzen van de redelijkheid niet mag overschreden.'

Van een koppel eisen dat ze het exact bewijs zouden leveren van drie ontmoetingen die in totaal 45 dagen hebben geduurd is onredelijk en een onmogelijke opdracht.

Er dient immers rekening te worden gehouden met het feit dat het bijzonder moeilijk is om het bestaan van een relatie aan de hand van objectieve gegevens te kunnen bewijzen.

In casu bewijst verzoekster dat ze tenminste vanaf juli 2010 telefoongesprekken had met haar partner.

Met andere woorden, de tegenpartij meent dat er geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie tussen verzoekster en de Heer [P.] om de enkele reden dat ze geen bewijs leveren van contacten tussen december 2009 en juni 2010, hetzij voor een periode van 6 maanden.

Had verzoekster immers bewijzen neergelegd van haar gesprekken met de Heer [P.] vanaf december 2009 dan zou, volgens de redenering van de tegenpartij, wel het bewijs zijn geleverd van een duurzame en stabiele relatie....

Tenslotte dient er rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekster en haar partner nog altijd samenwonen en dit sinds haar aankomst in België op 10 mei 2011.

Verzoekster en haar partner kennen elkaar sinds december 2009, hebben elkaar vervolgens in december 2010 en in januari 2011 ontmoet voor telkens een periode van zes weken. In mei 2011 is verzoekster naar België gekomen en sindsdien wonen ze samen.

Verzoekster en haar partner hebben zo goed als mogelijk bewezen dat ze een duurzame en stabiele relatie hebben en de tegenpartij heeft hier echter absoluut geen rekening mee gehouden.

De tegenpartij heeft er zich immers enkel toe beperkt de wetsvoorwaarden op een automatische en formalistische wijze toe te passen terwijl artikel 42bis Vreemdelingenwet melding maakt van het bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Dit is in strijd met artikel 8 EVRM en de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ontwikkelde rechtspraak evenals met de richtlijnen van de Europese Commissie betreffende de interpretatie van de Richtlijn 2004/38/EC betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden zoals heden omgezet in de Vreemdelingenwet.

Zoals voorts is geweten, brengt artikel 8 EVRM in hoofde van de lidstaten duidelijke verplichtingen mee t.a.v. van alle personen die op hun grondgebied verblijven.

Wanneer lidstaten immers beslissen over te gaan tot de verwijdering van een (illegale) vreemdeling, dienen ze ook rekening te houden met de negatieve en positieve verplichtingen vervat in artikel 8 EVRM.

De verwijdering kan immers leiden tot een verscheuring van de familiale relaties die de vreemdeling heeft in de Staat van verblijf of minstens zijn sociale omgeving beïnvloeden en op die manier tussenkomen in zijn privé-leven.'

Er dient te worden benadrukt dat de eerbieding van het recht op een privé- en gezinsleven van een vreemdeling, ook positieve verplichtingen creëert.

Zo kan verwezen worden naar de Europese zaak *Rodrigues Da Silva* en Hoogkamer.

De zaak ging om een vrouw van Braziliaanse nationaliteit die in 1994 naar Nederland was gegaan via een toeristenvisum. Ondanks het feit dat de betrokkene een duidelijk gezinsleven in Nederland had en verschillende regularisatieaanvragen had ingediend, kreeg ze nooit een verblijfstitel. De betrokkene ging met haar negatieve beslissing naar het Europees Hof met de vraag of de Nederlandse autoriteiten de verplichting hadden om haar toe laten om op het Nederlands grondgebied te verblijven, teneinde haar recht op gezinsleven met haar dochter te waarborgen.'

Het Hof besloot dat er een schending was van artikel 8 EVRM gelet op de zware gevolgen die de verwijdering van Mevr. Rodrigues Da Silva met zich zou meebrengen, voor haar gezinsleven, maar ook omdat de Nederlandse autoriteiten, door cruciaal belang te hechten aan het illegaal karakter van het verblijf van Mevr. Rodrigues Da Silva, blijk hebben gedaan van een excessief formalisme.

De Nederlandse autoriteiten hebben immers volgens het Europees Hof gefaald om een evenwicht te vinden tussen de belangen van de gemeenschap en die van de betrokken eisers, door aan het illegaal karakter van het verblijf van de betrokkene doorslaggevend belang te hechten.

Deze redenering dient mutatis mutandis op verzoekster te worden toegepast.

Volgens de tegenpartij zouden immers de neergelegde documenten te recent zijn om te bewijzen dat betrokkenen elkaar ten minste twee jaar voor de aanvraag kenden.

Ondanks het feit dat uit het paspoort van de partner van verzoekster blijkt dat ze elkaar in december 2009 hebben leren kennen en dat beide dit hebben verklaard, meent de tegenpartij dat de neergelegde bewijzen te recent zijn daar het oudste neergelegd stuk van juli 2010 dateert.

Door een doorslaggevend en exclusief belang te hechten aan de data van de neergelegde documenten en aan de voorwaarden om elkaar drie keer gedurende 45 dagen twee jaar voorafgaand aan de aanvraag te moeten zien, is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM.

Voorts dient er rekening te worden gehouden met de bedoeling van artikel 42bis Vreemdelingenwet.

Dit wordt door de Commissie onderstreept in haar richtlijnen hieromtrent die als volgt luiden:

"het bewijs van de duurzame relatie beoordeeld tegen de achtergrond van het doel van de richtlijn om de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven. In de desbetreffende nationale voorschriften kan worden verwezen naar een minimumduur als criterium om te beoordelen of een partnerschap duurzaam is. In dat geval moet in de nationale voorschriften echter ook rekening worden gehouden met andere relevante aspecten (bijvoorbeeld een gezamenlijke hypotheek voor de aankoop van een huis).⁵

In casu heeft de tegenpartij op een bijzonder formalistische wijze enkel getoetst of verzoekster en haar partner elkaar drie keer hebben ontmoet gedurende 45 dagen over een periode van twee jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Volgens de Europese Commissie en de door het Europees Hof ontwikkelde rechtspraak diende de tegenpartij echter ook rekening te houden met andere relevante aspecten.

In casu immers het feit dat verzoekster en haar partner elkaar in december 2009 hebben leren kennen en vervolgens elkaar in december 2010, januari 2011 gedurende zes weken hebben gezien en dat verzoekster sinds mei 2011 op ononderbroken wijze met haar partner in België verblijft.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit de juncto 42 Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 52 Vreemdelingenbesluit dient de Minister of zijn gemachtigde een beslissing omtrent het verblijfsrecht binnen de termijn bedoeld in artikel 42 Vreemdelingenwet te worden genomen. Als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Artikel 42 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 42 Vreemdelingenwet werd echter gewijzigd door artikel 10 van wet van 8 juli 2011, inwerking getreden op 22 september 2011.

Artikel 52 Vreemdelingenbesluit werd eveneens gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit dd. 21 september 2011, inwerking getreden op 10 oktober 2011.

Op het moment van de aanvraag, dd. 8 augustus 2011, luidde artikel 52 Vreemdelingenbesluit als volgt:

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op

verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen."

Aangezien verzoekster op 8.08.2011 een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter, stuk 3), had verzoekster ten laatste op 07.01.2012, binnen vijf maanden, een beslissing moeten krijgen omtrent haar aanvraag.

Dit wordt ook uitdrukkelijk vermeld in de bijlage 19ter.

Bijgevolg is de bestreden beslissing in strijd met de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2 en 3 van de Wet Bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet.

Dit is voorts in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het vertrouwensbeginsel volgens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.'

Immers, de aanvraag werd ingediend vooraleer de verschillende wijzigingen plaatsvonden.

Gelet op het declaratief karakter van het recht op gezinshereniging, dienen de voorwaarden te worden toegepast zoals ze van toepassing waren op het moment van de aanvraag, met name op 08.08.2011 zoals in de bestreden beslissing werd vermeldt.

Het declaratief karakter werd immers in verschillende arresten van Uw Raad onderstreept. Verzoekster verwijst hiervoor o.a. naar het arrest dd. 28 mei 2010, nr. 44247 dat als volgt luidt:

« Si les dispositions précitées de la directive 2004/38/CE ne comportent aucune indication quant au moment à partir duquel un membre de la famille d'un citoyen de l'Union est considéré comme séjournant à ce titre dans un Etat membre, il convient de relever que l'article 10, § 1er, de la même directive prévoit que « Le droit de séjour des membres de la famille d'un citoyen de l'Union qui n'ont pas la nationalité d'un Etat membre est constaté par la délivrance d'un document dénommé « Carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'union » au plus tard dans les six mois suivant le depot de la demande. Une attestation de depot de la demande de carte de séjour est délivrée immédiatement ». Cette dernière disposition, dont il ressort clairement que la carte de séjour délivrée ne fait que constater le droit de séjour du membre de la famille du citoyen de l'Union, confirme la jurisprudence constante de la Cour de Justice des Communautés européennes, selon laquelle « La délivrance d'un titre de séjour à un ressortissant d'un Etat membre doit, comme la Cour l'a affirmé à plusieurs reprises (voir, notamment, arrêt du 5 février 1991, Roux, C-363/89, (...), point 72), être considérée non comme un acte constitutif de droits, mais comme un acte destiné à constater, de la part d'un Etat membre, la situation individuelle d'un ressortissant d'un autre Etat membre au regard des dispositions du droit communautaire. La même constatation s'impose en ce qui concerne le ressortissant d'un tiers, conjoint d'un ressortissant d'un Etat membre, dont le droit de séjour découle directement des articles 4 de la directive 68/360 et 4 de la directive 73/148 [actuellement : de l'article 7, § 2, de la directive 2004/38 précitée], indépendamment de la délivrance d'un titre de séjour par l'autorité compétente d'un Etat membre »

«A la lumière des dispositions communautaires précitées et de la jurisprudence de la Cour de Justice susmentionnée, le Conseil estime dès lors que, les membres de la famille d'un citoyen de l'Union bénéficiant d'un droit de séjour en Belgique en vertu du droit communautaire, il doit être considéré que la reconnaissance de ce droit présente un caractère déclaratif et que, du fait de ce caractère déclaratif, ces étrangers sont censés bénéficier de ce droit de séjour depuis le moment de leur demande de reconnaissance de ce droit, et non à partir du moment auquel la décision de reconnaissance de ce droit est prise ou auquel la carte de séjour leur est délivrée...

Dit werd eveneens onderstreept in een arrest dd. 25 februari 2010, nr. 39.369:

"Le Conseil estime dès lors que, les catégories visées à l'article 10 de la loi bénéficiant d'un droit de séjour en Belgique et ce droit leur étant reconnu dans le cadre de la procédure prévue à l'article 12bis de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il peut être considéré que la reconnaissance de ce droit présente un caractère déclaratif et que, du fait de ce caractère déclaratif, les conditions fixées doivent être réunies au moment de la demande de reconnaissance du droit de séjour et non jusqu'au moment où la décision de reconnaissance de ce droit est prise, sauf en ce qui concerne les conditions qui peuvent dépendre de la volonté du demandeur ou du regroupant, ce qui n'est pas le cas d'une condition d'âge minimum ou maximum. S'agissant de la condition d'âge visée en l'espèce, il ne saurait en être autrement, sous peine de soumettre la reconnaissance du droit de séjour à un aléa, dépendant du bon vouloir de l'administration et de sa célérité à traiter une demande, voire d'obliger le demandeur à tenir compte de la durée du traitement de sa demande, qui peut aller jusqu'à neuf ou quinze mois pour le traitement d'une demande de visa, et dès lors à introduire celle-ci avant que le regroupant atteigne l'âge de seize ans et neuf mois ou dix sept ans et trois mois, selon le cas.

A la lumière de ce raisonnement, le Conseil ne peut donc que constater que la décision attaquée, refusant le visa à la requérante pour le motif que son fils a plus de dix huit ans, alors que celui-ci n'avait

pas encore atteint cet erge au moment de la demande de visa de la requérante, n'est pas adéquatement motivée."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoekster een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd als partner duurzame relatie, het volgende bepaalt:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het aan verzoekster, in haar hoedanigheid van vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partnerschap met een burger van de Unie wenst te beroepen, zelf toekomt om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Verzoekster diende aan te tonen dat zij en haar partner een relatie hebben van tenminste twee jaar, dat ze elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat ze een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij zijn aanvraag de volgende documenten heeft voorgelegd

- verklaring wettelijke samenwoning d.d. 29 juli 2011

- haar reispaspoort en visum

- een gelegaliseerde geboorteakte en vertaling

- een verklaring huwelijksbevoegdheid en vertaling

- Aanslagbiljet onroerende voorheffing en herziening rentevoet woonkrediet

- Aankoopovereenkomst bouwgrond

- Akte hypothecaire lening

- Bewijs aansluiting ziekteverzekering SIS-kaart

- Loonbonnen de heer [P.]

- Fotokopie reispaspoort [P.]

- Bewijzen duurzame relatie: telefoonfacturen d.d.2/07/2010, 04/10/2010, 04/11/2010, 02/02/2011, 04/03/2011, 01/04/2011 en cd-rom

In casu werd geoordeeld dat de door verzoeker voorgelegde getuigenverklaringen geen afdoende bewijs vormen voor de duurzaamheid en de stabiliteit van de relatie. Aangezien de foto's ongedateerd werden en alzo niet kan worden nagegaan wanneer ze werden genomen, werd geoordeeld dat ze geen afdoende bewijs uitmaken. Vervolgens werd met betrekking tot de telefoonrekening vastgesteld dat deze niet aantoonde aan dat de verzoekers partner effectief met verzoeker gebeld heeft. De beslissing oordeelde verder dat het schrijven van de advocaat geen enkele verwijzing naar verzoekers partner bevatte en dat uit de adreswijziging d.d. 26 januari 2011 evenmin kon afgeleid worden dat ze minstens één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond. In de bestreden beslissing werd het volgende gesteld:

"(...) telefoonrekeningen (...) chatlogs (...) gedateerde foto's (uit 2010 en 2011) en smslog (□); deze documenten zijn te recent om te bewijzen dat betrokkene en haar partner elkaar al ten minste twee jaar voor de aanvraag kenden of dat ze voor de aanvraag al ten minste één jaar onafgebroken hebben samengewoond.

Niet-gedateerde foto's: aangezien deze foto's niet van een datum voorzien zijn, kan niet worden nagegaan wanneer ze genomen zijn. Bijgevolg kunnen ze niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame aard van de relatie. Verklaring van betrokkenen: aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, wordt ze niet aanvaard als bewijs voor de duurzame aard van de relatie(...)"

De verwerende partij merkt op dat de vaststellingen dat de verklaringen van verzoekster en haar partner niet op hun feitelijkheid kunnen worden getoetst en dat de telefoonrekeningen, chatlogs, gedateerde

foto's en smslog te recent zijn geenszins kennelijk onredelijk is, in tegenstelling tot wat verzoekster meent. Verwerende partij kan dienaangaande verwijzen naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en – appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en de overlegging ervan vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht. Het komt de Raad niet toe om de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen omdat de feitenappreciatie toekomt aan verweerder (RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). Het is aan verzoeker om de vereiste objectieve stukken bij te brengen indien hij meent in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht en het is niet de taak van de gemachtigde van de staatssecretaris om de verklaringen van derden te weerleggen. Verzoeker toont niet aan dat het motief dat de verklaringen van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, onjuist of kennelijk onredelijk is. Het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met de opgegeven motieven van de bestreden beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing. (zie RVV, arrest nr. 65 732 van 24 augustus 2011)

Daarenboven geeft verzoekster zelf toe dat ze geen documenten heeft voorgelegd van het jaar 2009. Ze zegt uitdrukkelijk in haar verzoekschrift 'als ik het geweten had, had ik ze bijgebracht'. Van verwerende partij kan derhalve niet verweten worden geoordeeld te hebben dat de documenten te recent zijn om een duurzame relatie van twee jaar te kunnen vaststellen.

Verzoeksters kritiek volgens de welke de eis om drie ontmoetingen van 45 dagen aan te tonen onmenselijk is, is kritiek op de wettelijke bepaling, waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen uitspraak kan doen. De verwerende partij heeft in casu niets anders gedaan dan de correcte wettelijke bepaling toegepast op verzoeksters situatie.

Waar verzoekster wijst op het paspoort waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker drie maal naar Thailand is gereisd en verwerende partij hieromtrent verwijt niets vermeld te hebben in de beslissing, merkt de verwerende partij op dat zij niet inziet waarom de reispas vermeld diende te worden in de beslissing. De beslissing gaat immers enkel in op de documenten die trachten aan te tonen dat ze elkaar ontmoethebben. Een stempel uit een reispas wijst geenszins op een effectieve ontmoeting, evenmin op een relatie. Verzoekster maakt alleszins het tegendeel niet aannemelijk.

Waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben met zijn partner.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.v. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekster toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393).

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Waar verzoekster van mening is dat de beslissing laattijdig werd genomen heeft verwerende partij de eer te verwijzen naar artikel 52§4 van het KB van 8 oktober 1981 juncto artikel 42 van de vreemdelingenwet:

Artikel 42§1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.(...)"

Artikel 52§4 van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.(...)"

Verzoekster deed d.d. 8 augustus 2011 de aanvraag van de verblijfskaart, op 18 oktober 2011 maakte zij de bijkomende stukken over en de beslissing werd reeds op 6 februari 2012 genomen. Hieruit volgt dat de beslissing genomen werd minder dan zes maanden nadat de aanvraag werd ingediend en derhalve de termijnen zoals voorzien in artikel 42 van de vreemdelingenwet, wel degelijk werd gerespecteerd.

Een schending van de door verzoekster opgesomde bepalingen, werd niet aangetoond.

Het eerste en enig middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), die in werking is getreden op 22 september 2011, luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 52, §4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 21 september 2011, dat in werking is getreden op 10 oktober 2011, luidt als volgt:

“§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.4. De voormelde wet van 8 juli 2011 tot wijziging van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet geen overgangsmaatregelen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F), wat in casu niet het geval is.

2.5. Aangezien verzoekster op 8 augustus 2011 een aanvraag had ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, diende de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, §1 (nieuw), juncto artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit (nieuw) ten laatste op 7 februari 2012 een beslissing te treffen. Te dezen werd de bestreden beslissing tijdig getroffen, namelijk op 6 februari 2012. Het gegeven dat het betrokken gemeentebestuur op de bijlage 19ter, waarbij de aanvraag van verzoekster tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geregistreerd werd, noteerde dat verzoekster ten laatste op 7 januari 2012 een beslissing zou krijgen en daarbij verwees naar (oud) artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit zoals het van toepassing was op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag indiende, kan geen afbreuk doen aan het gestelde in punt 2.4. Verzoekster kon aan deze vermelding niet de verwachting ontnemen dat ze zou worden vrijgesteld van de toepassing van latere wetswijzigingen. Het declaratieve karakter van de erkenning van een verblijfsrecht doet evenmin afbreuk aan deze conclusie daar het niet vermog een (niet definitief verworven) opgeheven recht te doen herleven.

Een schending van artikel 42 Vreemdelingenwet juncto 52 van het Vreemdelingenbesluit en van de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wordt derhalve niet aangetoond.

2.6. Artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.*

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...).”

2.7. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.8. Het staat niet ter betwisting dat in casu niet aangetoond werd dat verzoekster minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land heeft samengewoond met haar partner of dat ze met haar partner een gemeenschappelijk kind heeft.

2.9. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoekster aangetoond heeft dat zij en haar partner *“elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;”*

2.10. Aangezien verzoekster haar vestigingsaanvraag op 8 augustus 2011 heeft ingediend, diende zij onder meer aan te tonen dat zij en haar Belgische partner elkaar reeds kennen sedert augustus 2009. Te dezen merkt de Raad op dat verzoekster zelf in haar verzoekschrift stelt dat de overgemaakte telefoonrekeningen, chatlogs, gedateerde foto's en smslog dateren van welbepaalde periodes van 2010 en 2011. Zij dateren derhalve niet van 2009. Waar verzoekster poneert dat haar partner *“weliswaar telefoonrekeningen vanaf januari 2010 (had) kunnen neerleggen”* mocht hij hierop gewezen zijn, dient de Raad op te merken dat verzoekster hiermee hoogstens had kunnen aantonen dat zij en haar partner elkaar kennen sedert januari 2010, terwijl vereist is dat verzoekster aantoont dat zij en haar partner elkaar minstens sedert augustus 2009 kennen. Waar verderop in het verzoekschrift dan weer gesteld wordt *“Had ze dit wel geweten, dan had ze de telefoonrekening vanaf december 2009 neergelegd”* verwijst de Raad naar het voorgaande, waarbij nog opgemerkt kan worden dat dit betoog beperkt blijft tot een intentie aangezien de betrokken telefoonrekening niet gevoegd wordt bij het verzoekschrift. Alleszins kan verzoekster zich niet verschuilen achter het gegeven dat ze de wet niet zou kennen (*“nemo censetur ignorare legem”*).

2.11. Waar verzoekster verwijst naar haar verklaringen en deze van haar partner en poneert dat ze wel degelijk aantonen dat zij en haar partner elkaar reeds twee jaar kennen en elkaar drie keer ontmoet hebben, acht de Raad de motivering van de bestreden beslissing deugdelijk en pertinent waar deze de betrokken verklaringen niet weerhoudt en dienaangaande stelt: *“Aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, wordt ze niet aanvaard als bewijs voor de duurzame aard van de relatie”*. Er anders over oordelen zou betekenen dat als uitgangspunt geldt dat verklaringen neergelegd door verzoekster en haar partner het bewijs vormen van een duurzame en stabiele relatie behoudens bewijs van het tegendeel door de verwerende partij, daar waar de bewijslast

in deze bij verzoekster en haar partner ligt en het niet aan de verwerende partij toekomt om op zoek te gaan naar het bewijs van het tegendeel. Verzoekster toont ook niet aan dat er in de betrokken verklaringen feitelijke gegevens vermeld werden die op hun waarachtigheid konden getoetst worden. Waar verzoekster zich in dit verband nog de vraag stelt *“waarom verzoekster en haar partner in de eerste plaats werden gehoord”* dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier hoogstens kan afgeleid worden dat zij door de verwerende partij gecontacteerd werden om na te gaan wat de inhoud vormt van de door verzoekster en haar partner overgemaakte *“dvd bewijzen duurzame relatie”*.

2.12. Waar verzoekster valt over het feit dat de bestreden beslissing niet motiveert aangaande het paspoort van haar partner dat overgelegd werd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, dient de Raad op te merken dat uit dit stuk, dat ze bij haar verzoekschrift voegt, afgeleid kan worden dat verzoeksters partner regelmatig afreist naar Thailand, zelfs voor de periode dat hij verzoekster zou leren kennen hebben. Zo blijkt uit het betrokken paspoort dat verzoeksters partner naar Thailand afreisde in december 2006, oktober 2007, oktober 2008, december 2009 en december 2010. Verzoekster kan dit paspoort met visumstempels niet meer laten zeggen dan wat het zegt, namelijk dat haar partner regelmatig naar Thailand is afgereisd. Er kan niet uit afgeleid worden dat verzoekster en haar partner drie ontmoetingen hebben gehad die in het totaal minstens 45 dagen geduurd hebben, dit gedurende de twee jaren voorafgaand aan de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoeksters verwachting gestoeld is dat de bestreden beslissing motiveert omtrent het paspoort van haar partner, te meer daar blijkens het administratief dossier het voorleggen van het paspoort niet gepaard ging met begeleidende uitleg. Verzoekster poneert in haar verzoekschrift dat zij en haar partner *“elkaar (kennen) sinds december 2009, elkaar vervolgens in december 2010 en in januari 2011 ontmoet (hebben) voor telkens een periode van zes weken”* maar zelfs dit betoog vindt geen steun in het paspoort van verzoeksters partner aangezien de inreis- en uitreisstempels erop wijzen dat hij in Thailand verbleef van 10 december 2009 tot 6 januari 2010 en van 7 december 2010 tot 19 januari 2011.

2.13. Waar verzoekster opmerkt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van een telefoonrekening waaruit zou moeten blijken dat zij en haar partner op 13 juni 2010 een gesprek hebben gehad, dient de Raad op te merken dat dit de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen aangezien dit eveneens valt onder de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris aangaande de overige overgemaakte telefoonrekeningen die eveneens dateren van 2010, namelijk *“Deze documenten zijn te recent om te bewijzen dat betrokkene en haar partner elkaar al ten minste twee jaar voor de aanvraag kenden of dat ze voor de aanvraag al ten minste één jaar onafgebroken hebben samengewoond.”* Verzoeksters kritiek kan derhalve geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.14. De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift herinnert aan het feit dat ze foto's *“uit 2009”* heeft neergelegd, maar ze brengt niets in tegen volgende vaststelling in de bestreden beslissing: *“Aangezien deze foto's niet van een datum voorzien zijn, kan niet worden nagegaan wanneer ze genomen zijn. Bijgevolg kunnen ze niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame aard van de relatie.”* Deze vaststelling blijft dan ook overeind staan.

2.15. Verzoeksters globale overtuiging dat de neergelegde stukken wel nuttig en pertinent zijn, toont niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent kennelijk onredelijk is of dat de gedane beoordeling onjuist is.

2.16. Verzoekster acht de bestreden beslissing een automatische en formalistische toepassing van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, en acht het een onmogelijke, onredelijke en bijzondere moeilijke opdracht om het gevraagde bewijs te leveren, maar de bestreden beslissing vormt een toepassing van een duidelijke wettelijke bepaling en het komt de Raad niet toe aan wetskritiek te doen. Verzoekster geeft zelf toe in haar verzoekschrift dat ze *“in casu bewijst (...) dat ze tenminste vanaf juli 2010 telefoongesprekken had met haar partner”* maar het gegeven dat zij dit een voldoende tegemoetkoming acht aan de wettelijke vereiste en minimaliseert dat *“ze geen bewijs leveren van contacten tussen december 2009 en juni 2010, hetzij voor een periode van zes maanden”* maakt niet dat ze voldoet aan het gestelde in artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad neemt akte van verzoeksters mededeling dat zij en haar partner nog steeds samenwonen sedert haar aankomst in België in mei 2011 maar dit gegeven toont niet aan dat verzoekster voldoet aan het gestelde in artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.17. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 EVRM herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in

het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als partner van een Belgische onderdaan. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster deze voorwaarden niet vervult.

2.18. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, toont zij op geen enkele wijze aan dat zij haar gezinsleven met haar partner niet kan verderzetten in haar land van herkomst. Verzoekster toont met haar overwegend theoretisch betoog waarbij op algemene wijze verwezen wordt naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zonder te concretiseren dat zij zich in een gelijkaardig geval bevindt als de vreemdeling waarop de aangehaalde rechtspraak betrekking heeft, verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing leidt er niet toe dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en leidt er evenmin toe dat ze voorgoed gescheiden wordt van haar partner.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

2.19. Voor zover begrepen dient te worden dat verzoekster artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet strijdig acht met artikel 8 EVRM dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt een dergelijke toetsing door te voeren.

2.20. Waar verzoekster verwijst naar de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden van juli 2009 dient de Raad op te merken dat dit geen bindend rechtsinstrument vormt en een eventuele schending ervan geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA